

Aamun sarastaessa nuori kottarainen virkosi vaivihkaa unestaan. Sen mustat höyhenet heijastelivat sateenkaaren sävyjä kaikkialta säteilevästä valosta. Lämpimän painostava ilma ennusti päivästä tulevan erityisen kuuma. Kottarainen huomasi makaavansa valkoisella kalliolla jossain hyvin korkealla maanpinnasta. - Kuinka outoa, sillä en muista nukahtaneeni tähän, se tuumi. Se tähysti ympärilleen ja kaikkialla näytti olevan vain tyhjyyttä. Kallio nousi kottaraisen oikealla puolella jyrkästi ja peitti näkymän. - Missään ei ole mitään. En näe yhtäkään puuta, en vesistöjä ja maastokin vain vaaleaa aaltoilevaa harsoa. En edes erota missä horisontti jakaa maan ja taivaan. Ja ennen kaikkea missä on parveni? Vaikka kottarainen oli yksin keskellä loputonta laakeutta sitä ei huolettanut, sillä kaikki tuntui niin unenomaiselta. Niinpä sevain ryhtyi tutkimaan uteliaana ympäristöään. - Kallio näyttää epäluonnollisen sileältä, aivan kuin se olisi hiottu. Se on myös muodoltaan ihmeellisen pyöreä. Lisäksi kottarainen huomasi korkealla oikealla puolellaan olevassa seinämässä eriskummallisen muodostelman. - Jonkinlainen luolan suuaukko ja sen ympärillä on mitä oudoimpia muotoja. Mitään muuta mielenkiintoista kottarainen ei nähnyt, joten se päätti lentää tutkimaan luolaa tarkemmin. Se levitti siipensä ja ponnahti suoraan nokalleen. - Eihän tässä näin pitänyt käydä! Olen varmaan vieläkin tokkurassa. Toinen yritys ei ollut sen onnistuneempi. Kottarainen päätti lopulta kävellä lähemmäs luolaa, mutta huomasi, etteivät sen jalat totelleet. - Mitä kummallista? Kottarainen nytkytteli ja riuhtoi, mutta jalat pysyivät tiukasti paikoillaan. - Ahaa! Siinä syypää! Jalkani ovat kivettyneet kallioon. Se huudahti ja alkoi nokkia saumaa kallion ja varpaiden välissä. Vähitellen kivi alkoi murtua ja ensimmäinen varvas irtosi kallioista. Kottarainen takoi kärsivällisesti varpaan kerrallaan, kunnes oli vihdoinkin vapaa lennähtämään vapauteen. Kottarainen kiersi kallion ympäri ja nousi ylemmäs nähdäkseen paremmin muodostelman. - Ei se olekaan tavallinen kallio, se ajatteli ja lensi vielä kauemmaksi. Kottarainen huomasi, että kallio näytti ihmiseltä. Lihaksikas alaston mies istui kumarassa suuren kivipaasin päällä. Hän nojasi päätään oikean kätensä rystysiin ja tuijotti eteensä. - Näyttääpä hän mielteliäältä tai ehkä vain surulliselta. Nukahdin siis jättiläisen olkapäälle. Ihme ettei hän herännyt nokkimiseeni tai kun koukkukynteni tarrasivat hänen pintaansa. Kottarainen kaarteli uteliaana jättiläisen ympärillä eikä se tuntunut välittävän. Tuskin edes huomasi silloinkaan, kun kottarainen rohkaistuneena lensi suoraan sen kasvojen editse. Jättiläisen katse pysyi tyhjänä. - Tervehdys! Olen ehkä eksynyt. Toki kun olet noin suuri ja tarkkaavainen toki huomasit kottaraisten parven aiemmin? Todettuaan, ettei saisi koskaan vastausta kottarainen tuumasi: - Ehkä hän ei kuullut minun pientä ja hentoa ääntäni, vaikka suuret korvat omistaakin. Siinäpä se. Korvat! Kottarainen lensi jättiläisen kasvojen ohitse ja sisään aiemmin havaitsemaansa outoon kalliokoloon. Se ehti vain vetää ilmaa keuhkoihinsa valmiina tervehtimään jättiläistä uudelleen, kun korviahuumaava jyly täytti luolan. - Mmmhhhööm-minä! Olen! Kottarainen pelkäsi niin, että lamaantui pieneksi mytyksi luolan lattialle odottamaan pahinta. - Minä olen... minä olen minä, mutta kuka on minä? Kuinka olen minä, vaikka hetki sitten en ollut kukaan? Jylisi jättiläinen itsekseen. Kauhukseen pieni kottarainen huomasi, ettei saanut edes vastausta ulos suustaan. Sen sijaan se käpertyi niin pieneksi kuin pystyi ja pysytteli mahdollisimman liikkumatta. Jättiläisen muriseva yksinpuhe vavisutti korvaluolan seinämiä. Hetken kerättyään rohkeutta kottarainen sanoi: - E-ei toki aihetta hermostua, se visersi varovasti. M-minä se vain olen, pieni ja harmiton kottarainen. Eksynyt parvestaan ja yksin. Jyrinä lakkasi kotvaksi ja vain äkillisen hiljaisuuden kumu hallitsi korvakäytävää. Lopulta matala ääni vastasi takaisin kottaraiselle. - Olkoon niin. Kutsun sinua, näkymätön ääni, nimellä Kottarainen. Olet herättänyt minut ei-mistään tähän hetkeen ja tähän olevaisuuteen. Tiedätkö mitä se tarkoittaa? Kottarainen tunsu epämiellyttävän syyttävän sävyn jättiläisen vastauksessa. Se tunsu jopa pientä katumusta, että oli pyytänyt apua jättiläiseltä ja

herättänyt sen ikiunestaan. Se mietti hetken sitä kaikkea, mitä oli nähnyt päivän aikana, mutta ei mielestään keksinyt tyydyttävää vastausta. - Suureksi harmikseni en toki tiedä. Olen ollut tässä olevaisuudessa vasta hetken ja en ole ehtinyt ajatellut asiaa, kottarainen lopulta vastasi. Lepytelläkseen jättiläistä se jatkoi: - Olin itsekin ties kuinka kauan näyttömässä unessa ja heräsin aamun sarastukseen. Parveni oli tiessään ja löysin itseni yksin vierestäsi. Ja ainoastaan sinut olen nähnyt keskellä tätä suurta aavikkoa. Kuka olet jättiläinen? - En... en osaa vastata, Kottarainen. Kun katson eteeni näen todellakin, että olemme keskellä tyhjyyttä ja kaikkialla on vain hiekkaa silmän kantamattomiin. Jos todella olen ainoa laatuani, niin olkoon nimeni Ainut. Pieni kottarainen tunsu suurta mielihyvää, kun jättiläisen ääni ei kuulostanut enää äreältä vaan uteliaalta. Lisäksi se tajusi, että oli saanut itselleenkin nimen. - Minä olen Kottarainen! Se huudahti iloisesti. Odota, Ainut. Minä tulen nyt ulos! - Mikä se oli? mylvähti Ainut ja sen valkoisena loistavat silmät seurasivat hohkavina Kottaraista, kun se lensi edestakaisin hänen näkökenttäänsä editse. Vaikka Ainut kuinka yritti kääntää katsettaan, kun Kottarainen liisi sen taakse se ei saanut itseään hievahtamaankaan. - Et olekaan näkymätön! Etkä liioin sidottu maahan, kuten itse olen. - En toki! Olen pieni ja vikkellä. Näen kuinka hiuksesi laskeutuvat niskaasi pitkin ja kuinka suuri ja lihaksikas selkäsi kaartuu. - Näet siis myös maailmaan selkäni takana, joka tosin lienee olevan hiekkaa ja tyhjyyttä sekin. Kottarainen oli vastaamaisillaan, mutta pidättäytyi hetkeksi miettimään. Ainutin selän takanakaan ei ollut mitään. Oli vain aavikkoa. Se harmitteli hiljaa itsekseen: - Ei toki olisi pitänyt kiirehtiä sanomaan, että olemme keskellä ei mitään. Ajatus yksinäisyydestä tyhjyydessä. Toistaalta hän ei näe koskaan taakseen, joten voi yhtä hyvin tehdä hänet onnelliseksi harmittomalla valkoisella valheella. - Toki kiirehdin puhuessani vain aavikosta. Takanasi kaukana, kaukana aavikon reunalla siintää keidas ja vehreys! - Onko tosiaan? Mitä on vehreys? Kerro lisää, Kottarainen! Mitä tosiaan oli vehreys? Kottarainen yritti uneksia kaikkea mahdollista, mikä olisi aavikon ja tyhjyyden vastakohta. - Vehreys on kaunein ja värikkäin väri jonka voit kuvitella. Se on mitä monimuotoisimpia puita ja pensaita ja kasveja ja ne kaikki ovat maalattu vihreän eri sävyillä. Vehreys on kaikkea muuta kuin aavikon harmaus! - Kuinka haluaisinkaan itse nähdä sen. Kerro lisää, Kottarainen! Kottarainen innostui, kun kuuli onnellisuuden pehmeiden Ainutin äänessä. Ainut kuunteli hiljaa ja keskittyneesti kaiken mitä Kottarainen kertoi, kunnes ilta alkoi tehdä tuloaan ja värjätä taivasta oranssilla. Taivas oli vaihtanut värinsä tumman siniseen ja Kottarainen tunsu, kuinka tuulenvire tuntui hetki hetkeltä voimakkaammalta. - Tämöpä mukavan virkistävää, sillä koko päivän ilma on ollut painostava ja kuuma. Pian tuuli kuitenkin yltyi navakaksi ja ilma täyttyi karkeista hiukkasista, joita nousi aavikon pohjalta. Kottarainen tunsu kuinka pienet kovet jyvät nipistelivät tunkeutuessaan höyhenpeitteen alle. Hetken päästä ilma oli niin sakeana pölystä, että Kottarainen enää hädin tuskin erotti jättiläistä sen läpi. Tuuli ei enää vain nipistellyt, vaan Kottarainen tunsu kuinka se vähä vähältä suorastaan raastoi pois hänen pintaansa. - Ei toki syytä hätäillä! On vain löydettävä tuulensuojaan. - Kottarainen, lennä suojaani! Sankassa viiltelevässä myrskyssä oli miltei mahdotonta suunnistaa, eikä Kottarainen enää muistanut edes kummalla puolella jättiläistä oli lentänyt ennen kuin yö saapui. Oli vaikea havaita lensikö edes pystysuuntaan vai vaakasuuntaan. - Nyt lienee syytä hätäillä! Kehoni valtaa uusi tuntemus ja se on kammottava epävarmuus näenkö seuraavaa aamua. Siihen voin vain itse vaikuttaa, sillä ei täällä kukaan minua auta ellen minä itse! Tarmokkaasti Kottarainen päätti taistella loppuun saakka. Se jatkoi lentämistä yhteen suuntaan, jonka päätti olevan oikea. Ainut oli Kottaraiseen nähden niin valtava, että jokainen siirtymä vaati paljon aikaa ja oli mahdollisesti vain kauempana turvasta. Lopulta Kottarainen näki pilkahduksen jostain tutusta. - Tuossa ovat jalkani painaumat. Löysinpä ne viime hetkellä, sillä tämä kuluttava tuuli

on ne melkein pyyhkinyt olemattomiin! Kottarainen teki jalkojen asennon perusteella päätöksen lopullisesta suunnasta, juuri ennen kuin jäljet hioutuivat sen silmien edessä tasaiseksi pinnaksi. Se ei turhia varonut syöksyessään suoraan korvakäytävästä sisään. Odottaen luolan suoman turvan lisäksi hiljaisuutta, Kottarainen kuuli tuulen huudon vain kahta kovempaa. - Kuinka harmillista. Tämä kauhea ääni on niin kova, etten voi puhua jättiläisen kanssa. Täytynee toki odottaa, että myrsky menee ohi. Myrsky tuntui kestävän ikuisuuden. Tuulen raastava ääni oli kaiken täyttävä ja Kottaraisen oli vain istuttava ja odotettava. - Miten kukaan tai mikään selviää tuollaisessa tuhossa? Miten minä olisin selvinnyt, jos en olisi herännyt? Pikaisesti Kottarainen pyristeli ikävän ajatuksen päästään ja mietiskeli mitä kaikkea kerrottavaa keksisi keitaasta. Lopulta myrsky laantui ja aamu valkeni. Varovaisesti Kottarainen tepasteli ulos luolasta ja pyrähti sitten lentoon. - Huomenta Ainut! Kauhea myrsky! Olethan toki kunnossa? Toivottavasti se ei enää koskaan tapahdu uudestaan. - Se jää nähtäväksi. Olen nuori ja vahva, mutta myrskyn voima on varmasti heikommille tuhoisa. Kottarainen, olet kertonut keitaan lehivistä ja ruohosta, kukkien terälehdistä ja kristallinkirkkaasta vedestä. - Niin toki olen ja kerron mielelläni lisää! - Ja kuuntelen mielelläni. Mutta olen miettinyt... voisitko lentää sinne ja tuoda minulle palan vehreyttä nähtäväkseni? Jotain raskasta putosi Kottaraisen vatsanpohjalle, kun se tajusi mitä Ainut pyysi. Harmiton valkoinen valhe uhkasi paljastua. - Entä jos hän suuttuu minulle? Se kauhisteli ajatuksissaan. Kottarainen lenteli hermostuneena sinne tänne miettien kuumeisesti kuinka kietoa kieltäytyminen kohteliaisuuden viittaa ja väistää kysymys. Sitten se huomasi kaukana aavikolla muodon, jota ei ollut ensimmäisenä päivänä huomannut, koska oli kiinnittänyt kaiken huomionsa Ainutiin. - Ainut! Katso toki tuolla kaukana on ehkä toinen jättiläinen! - Toden totta! Näen vain häilyvän varjon. Voisitko Kottarainen lentää lähemmäksi ja kertoa onko se todella toinen kaltaiseni. - Ei tarvitse! Näen toki hyvin tältäkin etäisyydeltä. Mutta kuinka epämuodostunut hän onkaan. Kädet ovat tynkiä vain ja kasvonpiirteet muotoja vailla. - On mahdollista, että seuraava myrsky on hänen viimeisensä. Ehkä lukemattomien myrskyjen jälkeen minäkin rapistun hänen kaltaisekseen. Ainut mietiskeli synkkänä, Hän on ollut täällä huomattavan paljon kauemmin kuin minä tai sinä. Voisitko juuri sen vuoksi lentää hänen luokseen ja kertoa minulle hänen tarinansa? -Hän on liian kaukana minulle. Entä jos todellakin tulee uusi myrsky ja en ehdi takaisin ajoissa? - Entä vihreä keidas? Kottarainen tuns pelastuvansa pinteestä ja joutui pakottamaan itsensä kuulostamaan mahdollisimman ilottomalta. - Voi, voi, keidas on vieläkin pidemmän matkan päässä, mutta näen sen hyvin. Voin kertoa sinulle siitä lisää, jos haluat! Vastauksena kuului vain syvä huokaus ja hiljainen hetki kunnes Ainut sanoi: - Haluan, haluan. - En toki usko sinua, ajatteli Kottarainen hiljaa mielessään. Enää Kottarainen ei tuntenut samaa iloa kertoessaan keitaasta, kuin ensimmäisellä kerralla. Päivä kääntyi iltaan kun Kottarainen kertoi kaiken, mitä oli yön aikana keksinyt. Säikähdyksen se tuns taas uhkaavan tuulenvireen koskettavan poskiaan. - Voi ei, tänäkin iltana alkaa tuulla! No, se on varmasti vain huonoa onnea ja kolmas yö on rauhallisempi. Hyvää yötä Ainut! Sanoi Kottarainen ja lensi luolaan ennen kuin myrsky saavutti täyden tuhovoimansa. -Huomenta Ainut! Kottarainen huudahti pirteään tapaansa, mutta ei virkkonut sen enempää, sillä se huomasi näkymättömässä horisontissa jotain erilaista. - Voi ei! Toinen jättiläinen on poissa! Ainut oli kuin olikin oikeassa. Voi kuinka hän nyt suuttuu minulle, jos hän huomaa, se harmitteli itseksensä. - Hän on poissa. - Olen pahoillani. - Tämä vahvistaa ainakin yhden asian. Olevaisuutemme päivät ovat rajalliset. Tämä aavikko lienee ikuinen, mutta me emme. - Ethän ole vihainen, kun en lentänyt hänen luokseen niin kuin pyysit? - En, en sinulle. Se on vain tämä hiekkamyrsky, tämä tuuli joka tuhoaa. Aivan kuin aavikkoa hallitsisi kaksi vastakkaista voimaa. - Niinpä! Päivisin on tyyntä ja kaunista. Yöllä Tuuletar pistää

hyrskyn myrskyn! Ainut alkoi nauramaan niin, että Kottarainen säikähti lentoon. - Joskus puhut niin hassusti, Kottarainen. Jos Yön Tuuletar pistää hyrsmyrskyn niin päivää hallitkoon Tyyni. - Hihii, se oli hyrskyn myrskyn! Kottarainen nauroi ja lenteli tyytyväisenä edes takaisin. Ainut ei sinä päivänä kysellyt keitaasta eikä Kottaraisella olisi ollut enää uutta kerrottavaakaan. He kumpikin olivat omissa mietteissään ja katselivat tyyntä aavikkoa. - Kuinka itsekin haluaisin tarkastella maailmaa joka suunnalta ja yrittää ymmärtää siitä enemmän. Miksi olen täällä? Mistä olen tullut tänne? Johtavatko kaikki tiet hiekkaan? Kottarainen kuunteli tarkkaavaisesti jokaisen kysymyksen ja yritti pohtia vastausta jokaiseen. - Ethän toki ole yksin sillä minä olen kanssasi! Kottarainen oivalsi ja jäi toiveikkaana odottamaan myöntyvää mörähdystä olihan se keksinyt ainakin yhden varmasti oikean vastauksen. - Sinä ja minä olemme erilaisia olevaisia. Haluaisin tietää onko tuolla jossain vielä toinen minunlaiseni, murahti Ainut pidettyään ensin pitkän hiljaisuuden. Vastaus sai kylmän kiven taas putoamaan Kottaraisen vatsanpohjalle. Tunne oli niin yllättävä, että se huomasi yhtäkkiä voimiansa hiipuvan siivenvarsistaan. Kottarainen lopetti iloisen liitelynsä ja joutui laskeutumaan takaisin jättiläisen olkapäälle. Hetken totuttauduttuaan uuteen tunteeseensa se sai itsensä jälleen hallintaan. - Emmehän toki voi olla yksin keskellä ääretöntä aavikkoa ilman mitään tarkoitusta. Kuinka musertava moinen ajatus olisikaan ja siksi se ei voi olla totta! Kottarainen säikähti pahoin myrskyn salakavalasti yllättäneen sen, sillä jyrinä ja tärinä oli niin väkivaltaista. Se lennähti heti etsimään korvaluolaa, mutta tajusi nopeasti ettei syy ollut Tuulettaren. Jättiläinen hahatteli ja hohotteli. - Ja siksi, ja juurikin siksi se ei voi olla totta! jättiläinen toisteli itsekseen. Kottarainen meni hieman hämilleen, koska se ei tällä kertaa ollut varma miksi jättiläinen nauroi. Niinpä se päätti yhtyä nauruun mukaan. - Ha ha ha! Kuinka hullu ajatus tosiaan! Ainutin ja Kottaraisen nauraessa ilta alkoi tehdä tuloaan ja ensimmäiset hiekanjyvät rapisivat heidän pintojansa vasten ilmapirran nostaessa niitä maantasalta. He kumpiki vaikenivat, kun näkivät mitä oli tapahtumassa. Kottarainen lensi tuttuun turvapaikkaansa ja jäi kuuntelemaan, kuinka Tuulettaren voima kasvoi täyteen mittaansa. Yö tuntui jatkuvan ikuisesti, sillä päivän aikana oli tapahtunut kaikenlaista, mikä vaivasi pientä Kottaraista. Siitä tuntui ettei sitä huomioitu, vaikka hän oli ainoa toinen olevainen tässä paikassa. Oliko se tehnyt jotain väärin? Tätä se pohti koko pitkän yön ja pohdinta kiersi vain kehää. - Ehkä minun pitää vain tehdä enemmän, se huokasi syvään ja nosti nokkansa ylös kohdatessaan uuden aamun. Kottarainen lenteli tapansa mukaan sinne tänne Ainutin pään päällä. - Huomenta Ainut! Hetken se luuli jättiläisen vaipuneen takaisin ei-olevaisuuteen, koska vastaus viipyi. - Olen pohtinut sanomaasi ja lienee mahdollista, että emme ole yksin sillä aavikko näyttäisi jatkuvan äärettömyyksiin. Jos on toinen jättiläinen, niin ehkä on kolmaskin ehkä lukemattomia. Emme voi varmasti tietää, ennen kuin näemme äärettömyyden taakse. Yhtä hyvin on mahdollista ettei sielläkään ole mitään. Ainutin hyväksyntä ylensi hieman Kottaraisen mielialaa, mutta se ei ollut tarpeeksi. - Mutta toki hän ei pahoitellut, että nauroi minulle. Hän ei suoraan sanonut, että minullakin on joskus viisaita ajatuksia, Kottarainen puhautti ajatuksissaan ja päätti, ettei puhu Ainutille koko päivänä. Päätös osoittautui yllättävän vaikeaksi huomasi Kottarainen, sillä myös Ainut oli vaiti. - Miksi hän onkin hiljaa? Sanoisipa hän mitä tahansa, jotta voisin olla kuulematta sitä, se mietti kiihdyksissään. Tämä jatkuva hiljaisuus pakottaa minut puhumaan hetkenä minä hyvänsä. Ei ole luontoni olla tahallaan hiljaa! Päivä kului puoleen ja Kottarainen kärvisteli yrittäessään pitää vaitiololupauksensa itselleen. - Kottarainen, Ainut kutsui sitä ja Kottaraisen tunsikin kuinka jokainen atomi sen kehossa suorastaan virittäytyi olemaan täysin välittämättä siitä, mitä Ainut sanoisi seuraavaksi. - Kottarainen, sinä olet erityinen olevainen, sillä sinulla on kyky liikkua paikasta toiseen. - Olenko? Tietysti olen. Ha ha! Kottarainen suorastaan kiljahti riemusta, mutta katui heti itsehillintänsä puutetta. - Mutta

enkö ole myös ainutlaatuinen? Emmekö kumpikin ole? - Se jää nähtäväksi, Kottarainen, sillä todella haluaisin, että lentäisit aavikolle etsimään kolmatta jättiläistä. Palatessasi kertoisit minulle kaikesta näkemästäsi ja kokemastasi. Kottarainen joutui yhtäkkiä suuren päätöksen eteen. Tilaisuus tehdä jotain merkittävää ja tulla Ainutin huomioimaksi oli tarjoutunut, kuin salainen toive olisi toteutettu. Mutta vain päivä oli Tyynen aikaa ja päivä tuntui yllättävän lyhyeltä. Se tiesi ettei selviäisi loputtomasti Tuulettaren raivoavan hiekkamyrskystä, jos jäisi sen armoille. - Ja tuntuisi pahalta antaa Ainutille kieltävä vastaus, sillä voinhan toki lentää, mutta hän ei. Toki hän myös ymmärtää, viisas kun on, perua itse ehdotuksensa jos mainitsen taas yön Tuulettaren. Se tuumaili itsekseen. Kottarainen istahti Ainutin rystysten päälle ja katsoi häntä pienillä mustilla silmillään ja sanoi: - Toki lentäisin vaikka aavikon ääriin, mutta väistämättä saapuu yö ja Tuuletar. Ehkä selviäisin yön ehkä kaksitoista, mutta lopulta minustakin tulisi osa tämän tuhoutumattoman maan hiekkaa. Ja Ainut vastasi tavanomaisella hiljaisuudellaan. Vastaus kesti pitkälle iltaan ja yön saapumiseen asti. Jo toisen yön Kottarainen vaivasi itseään miettiessään, olisiko hänen pitänyt vastata tai toimia eri tavalla. Heti aamun koittaessa Kottarainen lennähti tuttuun tapaansa Ainutin olkapäälle. Kottarainen kuitenkin pysyi vaiti ja antoi katseensa vaeltaa kaukaisuuteen jättiläisen takana. Sanaakaan sanomatta se ponnahti lentoon ja suuntasi kohti näkymätöntä horisonttia. - Lennän vain puoli päivää ja käännyn sitten takaisin, jotta ehdin Tuulettarelta pakoon. Jos en löydä mitään tästä suunnasta, niin lennän huomenna toiseen suuntaan. Se vilkuili hetkittäin taakseen ja näki Ainutin jättimäisen selkäpuolen. Vasta nyt Kottaraiselle viimein valkeni kuinka valtavan suuri Ainut oikeastaan oli. - Tuntuu kuin olisin lentänyt jo iäisyyksiä, mutta hänen muotonsa erottuu vieläkin varjona takanani. Jos muut jättiläiset ovat yhtä suuria, niin minun pitäisi erottaa heidät helposti! Mutta vaikka Kottarainen lensi niin lujaa kuin pystyi, ehti päivä kääntyä puoleen eikä mitään näkynyt. Juuri kun Kottarainen oli päättänyt kääntyä takaisin, se erotti kaukaisuudessa häivähdyksen varjosta. - Tuolla on jotain! Toki nyt olisi aika kääntyä takaisin, mutta Ainutin varjo on jo hävinnyt kaukaisuudesta. Ehdin varmemmin tuon toisen jättiläisen suojaan ennen yötä, jos vain kiirehdin. Ainut kuuli kuinka Kottarainen liikahti suojastaan ja todennäköisesti istahti hänen hartialleen. Hän jäi kuuntelemaan loittonevia siiveniskuja ja tarkkaili etualaansa odottaen Kottaraisen lopulta lentävän ohi. Aikansa odoteltuaan Ainut kutsui Kottaraista nimeltä, mutta vastausta ei kuulunut. - Hän on lentänyt pois. Ainut huokaisi epävarmana oliko pitäisikö hänen olla tyytyväinen vai huolissaan. - Voin vain odottaa. Ja Ainut odotti. Hän mietiskeli sitä kaikkea, mitä Kottarainen palatessaan kertoisi. Olisi muita heränneitä jättiläisiä. Ehkä vain yksi, ehkä tuhansia. Ja heilläkin olisi ajatuksia ja kysymyksiä ja toiveita ja unelmia. Kottarainen voisi toimia viestinviejänä heidän välillään. Mutta hänen oli maltettava mielensä ja odotettava Kottaraisen paluuta. Oli aina mahdollista ettei aavikon tuolla puolen ole muuta, kuin lisää aavikkoa. Ajatukset tulevaisuudesta olivat kuitenkin niin mielenkiintoisia, että Ainutin aika odotellessa ei käynyt tylsäksi. Hän keksi kaikenlaisia miellyttäviä lopputulemia, joihin todellisuus muokkautuisi sen jälkeen kun Kottarainen palaisi. Näin kului päivä iltaan ja Tuulettaren väsymätön vimma keskeytti Ainutin unelmoimnin. - Hän ei palannut iltaan mennessä. Voin vain odottaa ja toivoa, että hän on löytänyt suojan. Aamulla Ainut tunsu häivähdyksen huolesta, kun Kottarainen ollut vieläkkään palannut. Hänen ajatuksensa vaihtuivat toivosta epäilykseen. Ehkä Kottarainen katosi Tuuleen. Ehkä hän löysi toisen jättiläisen ja jäi sen suojaan. Entä jos hän päättääkin jäädä toiseen suojaan, eikä koskaan palaa takaisin? Kuinka hän kehtaisi tehdä niin kaikkien niiden öiden jälkeen, joina Ainut oli suojannut Kottaraista Tuulettaren raivolta. Koko päivän hän keksi kaikenlaisia epämiellyttäviä lopputulemia, joihin todellisuus muokkautuisi, jos Kottarainen jäisi toisen jättiläisen suojiin. - Hän ei palannut tänäänkään ja voin vain odottaa. Ainut lakkasi

miettimästä tulevaisuutta ja keskittyi hetkeen. Ja joka hetki hän toivoi, että kuulisi Kottaraisen siiveniskut. Jokainen hetki oli sietämätöntä tuskaa ja Ainut tiesi ettei tuska hellittäisi ennen kuin hän näkisi Kottaraisen. Mutta Kottaraista ei kuulunut sinä päivänä eikä seuraavana. Oli kulunut yksitoista päivää ja kahdennentoista päivän aamu koitti. Epävarmuus ja tuska olivat kalvaneet Ainutin mieltä jokaisena noista päivistä ja öinä niiden välillä. Ainut oli jo valmistautunut kohtaamaan päivän samanlaisena ajatustensa loppumattomana ajojahtina kuin edellisetkin, kun hän kuuli tutun äänen hartiallaan. - Kottarainen?!, hän jyrähti kaikella sillä tukahdetulla voimalla, joka oli ollut vangittuna kaksitoista päivää. Ainut jäi kiihtyneenä odottamaan vastausta, mutta kuuli ensin vain vaimeaa rahinaa, kun Kottarainen raahautui lähemmäs jättiläisen päätä. Ainut tunsu kuinka pieni olento nyyhkytti nojaten vasten hänen kaulaansa. - Minä eksyin, kuului surkea pieni ääni. - Kottarainen, kiltti, jos pystyt lennä kädelleni, jotta voin nähdä sinut. - Ei... toki en halua, että näet minut nyt. Olen niin kovin väsynyt. - Aavikon tuolla puolen ei siis ole muuta kuin laakeus eikä toisia jättiläisiä? - Löysin toki toisen jättiläisen. Sitten tuli yö ja minä eksyin. - Löysit! Millainen jättiläinen? Miksi et jäänyt hänen suojaansa? - En löytänyt suojaa eikä tämä jättiläinen herännyt. Tuuletar oli silponut hänetkin jo pahasti eikä hänellä ollut lainkaan käsiä. Hame peitti hänen alavartalonsa ja hiukset peittivät alleen korvat. Nenä oli leikkaantunut täysin poikki, mutta leikkauskohdan takana ei ollut kahta käytävää vaan seinämä. - Nyt olet turvassa minun suojassani. - Ei... toki en sitä halua. Halusin vain tulla kertomaan sinulle mitä näin ja koin. Olen niin kovin väsynyt. Minusta... minusta tuntuu, että tämä on viimeinen päiväni ja ensi yönä minusta tulee osa tuhoutumatonta maata. Ainut ymmärsi Kottaraisen äänenpainosta, että päätös oli tehty eikä mikään saisi sitä muuttamaan mieltään. Kauhistuttava tulevan menetyksen tunne valtasi jättiläisen jokaisen atomin. Hän näki hetkessä tulevaisuutensa yksin keskellä tätä kirottua aavikkoa. Loputtomat päivät ja yöt omien ajatustensa vankina, kunnes Tuuletar puhaltasi viimeisen kerran. - Et voi jättää minua taas. Minä... tarvitsen sinua. Kottarainen ei vastannut hetkeen ja se kauhistutti jättiläistä enemmän kuin mikään. - Olen pahoillani. - Pyydän Kottarainen, jää vielä hetkeksi. Kottarainen ei enää vastannut, vaikka Ainut kutsui sitä monesti. Jättiläinen pyysi ja aneli, kunnes yö viimein saapui. Eikä mikään yö tulisi koskaan olemaan niin loputon kuin se yö oli. Vielä viimeisen kerran Ainut kutsui Kottaraista, sillä hän ei halunnut uskoa sen olevan poissa. Hän tuijotti hiljaa tyhjyyteen ja toivoi, että saisi vaipua takaisin siihen olemattomuuden tilaan, jossa oli ollutkin. Hän toivoi, että voisi olla ajattelematta mitään, mutta haluamattaan toisti kerta toisensa jälkeen kysymyksiä, joihin ei ollut vastauksia. - Miksi heräsin olevaisuuteen, kun en sitä koskaan pyytänyt? Mikä merkitys on olevaisuudella, jonka jaan vain itseni kanssa? - Miksi pyysin sinua lähtemään aavikkolle ja miksi en perunut pyyntöäni? Miksi en huomannut, että minulla oli jo kaikki mitä kaipasin? Miksi halusin vain löytää kaltaiseni ja tietää mitä hän tietää? - Nyt huomaan, että kaipuuni on täysin kadonnut ja haluni menettänyt merkityksensä. Kaipaen vain sinua, Kottarainen. En voi tehdä mitään enkä voi mennä minnekään. Olen yksin tällä kirotulla aavikkolla vain itsesyytökset seurani. Tuhoutuva olevaisuuteni keskellä tätä tuhoutumatonta maata vain odottaen, että Tuuletar ottaa minut osaksi yötään. Kului päiviä, kunnes oli kulunut tuhat ja kunnes oli kulunut kymmenen tuhatta. Jokainen aamu oli Ainutille samanlainen, kuin aamu jona Kottarainen oli liittynyt yötuuleen eikä tuska koskaan hellittänyt. Päivä kymmenennen tuhannen jälkeen Ainut viimein tunsu kuin se päivä olisi vihdoin hänen viimeisensä. - Kuinka odotankaan sinua Tuuletar, joka veit minulta kaiken tärkeän ja olet ollut kiduttajanani kymmenen tuhatta yötä. Tänä yönä odotan sinun saapuvan ensimmäistä kertaa kuin vapahtaja. Ainut räjähti ensin nauramaan omille ajatuksilleen, kunnes hullu nauru muuttui kyyneliin. - Mitä minä edes ajattelen? Ei ole mitään Tuuletarta ei Tyyntä. On vain järjetön aavikko ja minä: hiekasta olen

syntynyt ja hiekkaan taas vajoan. On vain surkea sattuma, että heräsin tietoisuuteen kokemaan ja näkemään tämän järjettömyyden. Hetken jättiläinen tuijotti vain kaukaisuuteen ja tutkiskeli sisimpäänsä. Viimein saapui yö ja Ainut tunsu kuinka myrskytuuli alkoi raapia hänen haurastunutta pintaansa. Kymmenen tuhatta päivää Ainut oli ollut hiljaa ja kuiskasi nyt tuuleen toivoen, että Kottarainen olisi läsnä hiekanjyvissä: - Olen pahoillani, Kottarainen, en todella tarkoittanut sitä. Sinä ainakin olit järjellinen asia. Olisinpa osannut olla onnellinen siitäkin lyhyestä ajasta minkä olit luonani. Loppullinen hetki tuli yllättäen romahduttaen Ainutin koko ruumiin ketjureaktiona alas maanpintaan. Puolet jättiläisen kehosta hajosi joka puolelle autiomaata ja romahduksen voimasta maahan repesi ammottava rotko. Ympäröivä hiekka alkoi välittömästi valua rotkoon muodostaen jättimäisen hiekkapyörteen Ainutin entiselle sijalle. Vaikka rotko nieli hiekkaa syvyyksiinsä kymmenen tuhatta kertaa kymmenen tuhatta kertaa kymmenen tuhatta päivää, ei se koskaan täyttynyt.